

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

FORTUNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

(Bland 20,000 abonnenter gratispremier för 34,450 Kr.)

EXPEDITION:

Skolgatan N:o 19, Göteborg.

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE:

Alb. Olson,
Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS:

för år 4,50, postarv. inber.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. Nr.

— Banditen förde sitt folk till slottsporten, klappade häftigt på och begärde att i konungens och rättvisans namn blifva insläppt.

— Markis d'Assigny var frånvarande. Intendenten skyndade fram.

— Hvem söker ni, min herre? — frågade han den, som han ansåg för polis-öfverdomstolens tjensteman.

— Vi söka kapten La Chenaye, hvilken, efter hvad vi veta, har tagit sin tillflykt hit — blef svaret.

— Huru mycket intendenten än bedyrade, att icke ringaste anledning förefanns till en sådan misstanke, försäkrade den förmente polistjenstemannen, att han ingenting kunde förändra, i fråga om sin erhållna order, hvarvid han, till yttermera visso, ur fickan uppdrog ett bref med markis d'Assignys underskrift och sigill (denne befann sig då i Rouen), deruti denne anbefalde sina underhåfvande och tjenare att på intet vis motsätta sig anföraren för rättvisans tjenare, utan tvärtom vara honom behjelpige och gå honom tillhanda i allt, som rörde utöfvandet af hans tjenst.

— Intendenten undersökte noga både sigillet och namnteckningen, men måste slutligen erkänna båda delarna för att vara slottsherrns. Att tänka på något motstånd mot en så bestämd befallning

och mot polisens beväpnade makt var icke ens möjligt. Vindbryggan föll och slottsporten öppnades.

— La Chenaye, som fortfor att med förundransvärd hållning och värdighet spela sin roll, kvarlemnade fyra man af sitt folk såsom vakt utanför slottsporten, med den uttryckliga befallningen att låta hvar och en springa öfver klingan, som med våld ville tränga sig ut eller in. Der-efter befalde han intendenten att sammankalla alla slottets innevånare. Så skedde och både högre och lägre tjenstehjon blefvo då inspärrade uti en stor sal på nedre botten, samt der strängt bevakade af några skyttar, medan man bortförde intendenten.

— Befallningen att framlemna alla nycklar, de till kistor och skåp icke undantagna, väckte hos den arme intendenten nu först en aning om, att han var bedragen och fallen i en förfärlig snara; men nu var det för sent. Klingan af en dolk, som man satte mot hans strupe, gjorde slut på hans tvekan. Han lemnade nycklarna och blef fängslad till hand och fot, inkastad i en örk kammare, der han hvarken kunde ropa på hjälp eller tänka på flykt.

— Banditerna voro nu oinskränkta herrar öfver slottet, hvars plundring de längesedan haft i sigte. Inom en timma var allting gjordt. Pengar, silfver, nipper, vapen, lyxartiklar, siden- och sammetsdräfter — alla markis de Mottevilles rikedomar och skatter öfvergingo i händerna på La Chenaye och hans band.

— Då ingenting mer fanns att taga, blåstes till återtag, och lastade med byte aflägsnade sig banditerna, utan att ens bry sig om att uppdraga vindbryggan efter sig. De vände sina steg åt skogssnåret, der Jeanne låg; anföraren tog flickan till sig på sadelknappen och alla skingrade sig i skogen.

— En halftimma sednare återvände markisen, som man ej hade väntat förrän följande morgon, med sin svit tillbaka till slottet. Man kan lätt föreställa sig hans bestörtning vid åsynen af förödelsen. Den himmelshögt skrikande tjänstepersonalen blef nu snart befriad, men kunde ej berätta mycket. Den stackars intendenten, som ändtligen påträffades, i ett högst beklagansvärdt tillstånd, räckte sin herre, såsom sitt försvar, det undfångna brefvet, hvilket markisen med den lifligaste förvåning betraktade. Hans stil, hans egenhändiga underskrift, hans sigill och guvernörens i Rouen namnteckning voro så fullkomligt efterhärnade, att han i början tvecade. Men slutligen förklarade han brefvet vara falskt och sade, att han aldrig skrivit något dylikt.

Den ädle herren måste erkänna sig ha varit offer för en väl anlagd list och att hans boning blifvit utplundrad af ett band stråtröfvare med alldeles otrolig djerfhet och skicklighet.

Markisen var rasande öfver att ha blifvit skamlöst dragen vid näsan, men visste ej, till hvem han skulle hålla sig, då trädgårdsmästaren i det samma kom ned, för att tala med honom.

Jeannes morbror hade, så snart han kunnat, gått, för att söka upp sin systerdotter, hvars frånvaro lifligt oroat honom under de falska soldaternas plundring. Den gamle mannen hade, ängslig öfver Jeannes försvinnande, letat öfverallt i hennes kammare och der funnit Andrés bref, hvori denne hotade slottet med brand och öfverrumpling. Trädgårdsmästaren kunde ej läsa, utan visade brefvet för sin herre, som vid dess genomläsande ånyo råkade i raseri och svor, att han skulle utkräfvå hämd på alla bågskyttar i hela konungariket.

— En timma sednare anmälde en vedhuggare, att han sett Jeanne bortföras af en bågskytt. Nu var der intet tvifvel mer: man trodde, att flickans älskare hade verkställt sin hotelse och blifvit understödd af sina kamrater, hvilka å sin sida begagnat tillfället till den rika plundringen.

— Markisen klagade inför domstolen i Rouen; det blef konstateradt, att André och flera af hans kamrater samma natt lemnat staden och i skogen Marome tillbragt tiden till sin återkomst.

— Verkligen hade icke den olycklige bågskytten, som endast lyssnat till sin passion och ännu mera, förledd af det bistånd, som hans kamrater lofvat honom, i och för det vansinniga företaget, brutit upp, och tre timmar efter rövvarnes afmarsch blifvit sedd i slottets närhet.

— Undersökningen började: alla bevis voro emot André och hans vänner. Tortyr användes på dem och smärtan aftvang en efter annan bekännelse om ett brott, hvarom de icke ens haft någon aning. André uthärdade allt, nekade ihärdigt, berättade sanningen, men domstolen, som var öfvertygad om hans brott, dömde honom liksom hans folk till att hängas.

Morgonen till den dag, då han skulle undergå sitt straff, kom guvernören till honom i fängelset och underrättade honom, ett någon med anledning af hans fordna tjänster, utverkat af konun-

gen nåd för honom, men att hans kamrater skulle dö och han sjelf hängas in effigie.

Derpå lät guvernören, utan att vilja höra honom, föra honom ur fängelset.

André var, dold i ett hus, närvarande vid sina kamraters afrättning och svor vid deras lik, att taga en lysande hämd.

— Utanför staden träffade han en vedhuggare, som meddelade honom den underrättelsen, att han dagen efter inbrottet i slottet hade sett Jeanne i skogen, att han under några få ögonblick talat med henne och fått af henne höra, att hon befann sig i La Chenayes våld, samt att hon genom ett misstag råkat i hans händer.

— Att nu upplysa rätten om förhållandet var för sent. André återvände icke till Rouen, utan började anställa forskningar efter Jeanne och hennes bortröfvare.

— Under sex veckors tid genomströfvade han hela provinsen utan att finna minsta spår; ty La Chenaye och hans band hade sökt sig en annan skådeplats för sina bragder.

Talaren tystnade här.

— I alla fall, — sade mästern Babin, — tycker dock jag, att er André, eller hvad han hette, är den der *någon* mycken tack skyldig, som genom sin nådeansökan hade ryckt honom ur bödelns händer.

— Jo, jag skulle tro det, — menade Giraud.

— Och den der *någon* var tvifvelsutän en förnäm herre?

— Det kan väl hända.

— Hvad? ... Ni vet icke det?

— Nej.

— Och André vet det icke heller?

— Lika litet.

— Men hur är det väl möjligt, att man ej bryr sig om att lära känna namnet på den, som frälst en från galgen?

— Hvem kan hjälpa det? — André blef utan någon förklaring kastad i fängelse och sedan har han aldrig varit i Rouen. Hur skulle han väl då kunna få veta, hvem han hade att tacka för lifvet?

— Jag tycker dock, för min del, att er André just icke måtte ha något tacksamt sinnelag af naturen.

— Ah, jo, det har han ändå, det kan jag svärja på, — svarade Giraud. — Han känner ännu icke sin räddares namn, men han lär väl att känna det med tiden; och liksom han har svurit att hämnas på La Chenaye, så har han också lofvat att till den, som räddat honom, hysa en evig tacksamhet.

— Och han har verkligen ingen aning om, hvem det var?

— Nej, sannerligen icke.

Mästern Babin gjorde här en rörelse af otålighet. En af hans kamrater lutade sig till hans öra och hviskade:

— Jag sade er ju, att vi af honom skulle ingenting få veta.

— Ja, men vi veta dock det viktigaste, att Giraud ännu lefver.

Och vändande sig till den i tankar försjunkne soldaten, fortfor han hastigt:

— Men hvad har det väl kunnat bli af den stackars André?

— Bågskytten André — svarade med stark röst den tillfrågade — kallar sig nu Giraud, och han har kommit hit till Paris enkom för att hålla sin ed; ty han har fått veta, att La Chenaye skall vara gömd någonstades i hufvudstaden.

IX.

Pariser-kalkborgaren.

— I sanning, min bästa herre, sade den parisiske borgaren, i det han beqvämt lutade sig tillbaka i stolen — i sanning var icke den der historien högst intressant och den har på mig gjort det lifligaste intryck. Skulle ni någonsin behöfva min tjänst, så förfoga öfver mig efter godtfinnande.

— Jag tackar er, svarade Giraud. — Min olycka har jag berättat er; men det öfriga angår mig ensam. Gud allena vet, hvad jag har lidit; Han allena vet också, hvad *de* skola komma att lida, som frånröfvat mig den qvinna, jag älskade, bringade mig på sträckbänken och förde mina vänner i galgen.

Det låg i hans ton en så vild kraft, att mäster Babin mot sin vilja ryste tillsammans.

Bågskytten steg upp och närmade sig dörren, som om han varit i behof af frisk luft.

— Den der är att frukta — hviskade mäster Babin till sin andra granne.

— Nå, så måste man ha ett vaksamt öga på honom, — svarade denne kallblodigt. — Du känner nu mannen och du får åtaga dig hans bevakande.

Just nu inträdde en ny kund i gårkockens bod. Det var en karl, klädd som en af den tidens handtverkare. Utan att visa herr Babin och dennes vänner den ringaste uppmärksamhet gick han förbi dem, men lät i samma ögonblick höra en högljudd nysning.

Genast reste, Babin sig upp, ropade på kyparen för att få betala sin förtäring och lagade sig till att med sina vänner lemna boden.

— Farväl, min käre Giraud — yttrade han till bågskytten, som ännu stod kvar på dörrtröskeln, — vi måste hem, ty det är sent. Ni vet, hvar jag bor ... rue de la Vanière ... gyllene Solen. Det skall bli mig ett nöje att se er hos mig, så ofta ni sjelf behagar.

Giraud nickade stum. Han var försjunken i djupa tankar.

Borgaren i de blå kläderna var ännu kvar i gårkockens bod. Medan Babin tog afsked af bågskytten, hade han närmat sig bordet, hvarest flera gäster suto och spisade, och i förbigående dragit ned den enes knif på golvet.

— Ber om förlåtelse — sade han och böjde sig ned för att upptaga knifven; egaren till denna gjorde detsamma, så att de båda hufvudena möttes under bordet. Borgaren hviskade två eller tre ord till den andre; denne reste sig upp, utan att förändra en min, och den med blå jackan gick sin väg.

— Farväl så länge, mäster Jacques! God natt, mäster Thomas! — sade han utanför dörren, tryckande med en öppenhjertig min sina båda bekantas händer.

— Kommer ni icke med oss? — frågade den ene.

— Nej, jag skall gå och helsa på min vän, guldsmeden Marteau, som har sin bod derborta. Jag har något att tala med honom.

— Jaså, god natt då.

De båda borgarna, den i de blå och den i de bruna kläderna, togo hvarandra under armen och, förlorande sig bland mängden, stälde de kosan till en af messplatsens utgångar. Babin, deremot, inträdde i juvelerarboden, som var belägen tätt intill gårkockens, och från hvars skyltfönster vi lärt känna Mathieu Trubbnäsa och den långa Jacqueline.

Ännu kvarstod bågskytten på tröskeln och måste således — så vida han icke var allt för djupt försjunken i sina tankar — nödvändigt se Babin inträda i sin väns, guldsmeden och juveleraren Marteau, bod.

I detta ögonblick slog klockan half tio.

Knappt fem minuter derefter syntes vid ändan af gatan en trupp af ungefär elfva bågskyttar.

I samma ögonblick kom från en af de gator, som förde till den öppna platsen, en andra trupp, hvilken var nära nog lika stark som den förra, och stängde ingången till den gata, vid hvilken restaurationen utgjorde första marknadsståndet eller huset.

Dessa manövrer väckte genast de förbigåendes uppmärksamhet. En massa menniskor skockade sig tillsammans derstädes med denna hastighet, som utgör ett så betecknande drag hos Parisarne.

— Polisen! polisen! skrek man från alla håll.

— Plats der för kungens soldater! — ropade den skaran kommenderande sergeanten, under det han stängde gatan, i hela dess bredd, med sina soldater, hvilkas gevärskolfvar med starkt genljud stötte mot gatan.

— Hvad är på färde? ... Är det någon tjuf, som skall tagas? ... Hvad vilja gensd'armerna?

Så ljöd det från mun till mun.

Största oron rådde dock i gårkockens bod, hvilken, som det tycktes, var omringad. Några ämnade begifva sig ut derifrån, men sergeanten dref dem helt omildt tillbaka.

— Hvad i all verlden kan det då vara? frågade gårkocken med den oro, som härrörde från tanken på något störande i hans rörelse.

— Det skall herr civildomaren säga er — svarade sergeanten.

— Civildomaren! — utropade borgaren, i det hans öga följde den anvisade riktningen.

Den nämde embetsmannen nalkades verkligen i spetsen för den andra truppen; vid hans sida gick Sidensvansen, fasthållen vid armen af en kolossal bågskytt.

Civildomaren lät sitt folk göra halt och afstänga gatan ungefär hundra steg från det ställe, der den första bågskytt-truppen stod. Tolf bodar, deribland den oftanämde guldsmedens, dit Babin nyss hade inträdt, voro inbegripna inom den uppgifna rymden.

Nu framträdde civildomaren, tillika med spionen, och den honom bevakande bågskytten. Just som han skulle gå förbi juvelerareboden, visade sig på dess tröskel en ung kavaljer.

— Nej, se! ... Det är ju herr de Villiers! — ropade kavaljeren skrattande; och med minen af förnäm lättfärdighet, sådan vi förr varseblifvit hos honom, vaggade han sig af och an på höfterna. — Hvad tusan ämnar ni göra här på messan?

— Göra min pligt, herr grefve de Bernac — svarade embetsmannen med en djup bugning.

— Jaså — svarade den nämde ädlingen oösväradt — ni ämnar, som jag ser, fasttaga någon stortjuf. Nå, så lycka till då! ... Ah! — fortfor han och stannade, efter att hafva gått några steg; — ni torde kanske kunna säga mig, hvar jag skall träffa herr d'Aumont?

— Herr polis-öfverdomaren befinner sig i närvarande ögonblick i Jonas' spelhus, herr grefve.

— Hvad dj...! Har han nu fått det infallet att försöka sin lycka på Blanque?

— Det tror jag icke, herr grefve.

— Nå, lika mycket, jag vet nu, hvar jag träffar honom. Farväl så länge, herr civildomare.

— Ödmjukaste tjenare, herr grefve. — Låt grefve de Bernac passera! — ropade han till sina soldater.

— Dessa öppnade vördnadsfullt sina leder och den unge adelsmannen fortsatte sin väg till det inre af messfältet, medan civildomaren med Sidensvansen och bågskytten fortsatte sin väg framåt gårkockens bod, hvars dörr de snart uppnådde. Bågskytten Giraud steg åt sidan och gjorde militärisk hälsning.

Sidensvansen hade med en hastig, genomträngande blick öfverflugit det inre af värdshuset och gjorde nu en förtyvflad åtbörd.

— Han är icke kvar här! — utropade han. — Vi hafva uppehållit oss för länge. Hade nådig herr lyssnat till, hvad jag sade, så skulle han längesedan varit i våra händer.

Säg heldre, din galgfågel, att du ämnade draga polisen vid näsan för att komma åt den utsatta belöningen — utför embetsmannen förtörnadt. — Men, vänta du, det skall du nog få sota för. — Bågskytt! ... du ansvarar mig för karlen. Se bara till, att du icke låter honom undkomma.

— Vid alla helgon, jag har icke ljugit! — tjöt spionen, som af bågskyttens jättenäfve hölls i kragen. — Jag svär på, att jag har talat sanning. För mindre än en halftimma sedan var han

ännu här. Jag kallar alla närvarande till vittnen. Han var från hufvud till fötter klädd i grått med svart broderi, och hade en svart plym i hatten. Här ... just vid det här bordet satt han med tre personer till.

— Det är sannt ... så är det — bekräftade flera bland de närvarande. — Vid det der bordet satt nyss en karl, som var alldeles så klädd, som han beskriver.

— Nu hör nådig herrn det. — Långt hår och yfvigt svart skägg ... Icke så?

— Jo, jo, riktigt ... mycket riktigt! — hette det i kretsen rundtomkring.

— Hör nådig herrn det? — sade Sidensvansen. — Och denna människa var — derpå kan jag aflägga den dyraste ed — ingen annan än kapten La Chenaye.

— Kapten La Chenaye! — upprepade mängden med fasa, ty det namnet var i hela Paris känt och fruktadt.

— Hvad är det, du säger, karl? — ropade en barsk röst bortifrån dörren. — Här vid bordet skulle kapten La Chenaye hafva sutit?

Och med dånande steg hade nu bågskytten Giraud närmat sig bordet, der han nyss förtärt sin aftonmåltid.

— Ah kors! ... den der mannen måste väl bäst veta det, han som satt till bords med honom, — anmärkte en af gästerna, just densamma, hvars knif mannen i blå jackan hade dragit ned på golvet.

— Ja, verkligen — bifogade Sidensvansen — var icke den der fjerde mannen i sällskapet.

— Han är i alla fall en af bandet — menade den förre — fastän han nu spelar förvånad.

— Är jag en af La Chenayes band? — skrek Giraud, läggande handen på sitt svärd.

— Bågskyttar, framåt! kommenderade civildomaren, som i denna åtbörd såg en hotelse.

Fyra soldater af gensd'armeriet inrusade genast i boden.

— Arrestera den der karlen! — ropade civildomaren, pekande på Giraud.

Bågskytten vid Rouens gensd'armeri utstötte ett häftigt rytande, i det han sprang tillbaka och drog sin värja. En af soldaterna riktade då sitt gevär emot honom.

Vare sig nu, att denna åtbörd gjorde sin behöriga verkan eller att Giraud i en hast besinnade sig — nog af, han fann genast, huru fåfängt allt motstånd här vid lag skulle vara, kastade plötsligt sitt vapen ifrån sig och ropade:

— Ni beskyller mig således för att vara en af La Chenayes medbrottslingar?

— Ja, det gör jag; alla bevis äro emot er, svarade civildomaren. — Ni hör ju sjelf, hvad alla dessa påstå!

— Nå, så arrestera mig då! — ropade Giraud kallblodigt. — Jag ger mig gerna och frivilligt.

Och med ädel hållning öfverlemnade han sig åt vakten.

— Ja, men hur försvann den gråklädde och hvart tog han vägen? — frågade embetsmannen

vidare. — Svaren mig, i konungens och lagens namn!

En djup tystnad följde på denna fråga och derpå följande uppmaningen, enär ingen hade gifvit akt på de trenne borgarens utgång ur boden och ingen följaktligen kunde gifva besked om, hvart de styrt sin kosa. Endast Giraud visste, att Babin, hvilken nu betecknades såsom sjelfva den djerfve rövvaranförelaren, hade gått in i juvelerarens bod; men antingen hade han icke hört civildomarens fråga eller kände han icke någon lust att besvara den, nog af, han stod stum, med armarna korslagda öfver det breda bröstet. Uttrycket i hans ansigte var kallt och ogenomträngligt; men de blixtar, som då och då flammade i hans ögon, gäfvö tydligt tillkänna, huru det arbetade i hans inre.

På civildomarens befallning börjades nu en sorgfällig undersökning, så väl hos gårkocken, som i alla derintill gränsande bodar. Men efter en fjerdedels timmas fruktlöst letande underrättades embetsmannen om, att ingen hade påträffats förutom folket, som rörde sig af och an på gatan. Verkligen stodo icke också både köpare och säljare inneslutna inom de uppställda bågskyttarnes leder. Bodarna voro emellertid toma.

Sidensvansen leddes, på civildomarens befallning, upp och ned genom raderna af folket, som stod der; men den stackarn skakade blott, djupt bedröfvad, på hufvudet och yttrade i ömklig ton:

— Han är icke med häribland.

— Har ingen af bodarna här någon utgång åt baksidan? — frågade Giraud helt sakta en af de bågskyttar, som bevakade honom.

— Ingen — försäkrade den tillfrågade, skratande. — På det sättet kan din kapten icke undkomma oss, i fall han skulle vistas derinne.

Giraud upplyfte hufvudet, ty han lifvades af en plötslig tanke:

— Således ingen annan utgång och i boden ingen menniska! — mumlade han för sig sjelf. — Skulle väl den der borgaren från rue de la Vanniére hafva förvandlat sig till en fin kavaljer?... Det der måste man hafva reda på?

Dock, utan att åt någon bland de kringstående meddela denna anmärkning, insvepte han sig ännu tätare i sin kallblodiga tystnad och afvaktade med tålmod, hvad civildomaren skulle företaga sig med honom.

X.

Smutsfältet.

Då högsta domstolens trenne skyddstrupper hade lemnat polis-vaktposten vid Bucyporten, åtskildes de genast för att fortsätta hvar och en sin väg.

Vi hafva följt den af herr de Villiers kommanderade afdelningen och vi veta äfven, att polisöfverdomaren eller prefekten sjelf ej var lyckligare, vid sin genomsökning af Jonas' spelhus.

Den tredje gend'armétruppen, under anförande af underdomaren, hade på mästern Jean Mélancolique anvisning begifvit sig till det så kallade *Smutsfältet*, och det genom att kringgå messfältet, till undvikande af uppseende.

Smutsfältet utgjorde, såsom redan är nämnt, den sydligare delen af det åt marknaden bestämde utrymmet och låg på det ställe, der gatorna Tournon och l'Ancienne-Comédie mynna ut.

Denna sida af marknadsplatsen, förnämligast förbehållen åt boskaps- och fågelhandlare samt hästbytare, och som derföre hvarken hade tak öfver sig eller var särdeles väl upplyst, erbjöd af det skälet, och det just vid denna tiden, då bod- och ståndraderna strålade i sin högsta glans, en alltför ledsam och ödslig anblick. Långa vidsträckta stallbyggnader omgäfvö platsen rundt omkring, endast här och der afbrutna af små, oansenliga människoboningar, de der tjenade häst- och boskaps-handlare, jemte deras tjenare till nattherbergen.

Ett slags staket eller skrank skilde boskapsmarknaden från den plats, hvarest hästskojarne drefvo sitt spel.

Litet före klockan nio, innan Jean Mélancolique hade lemnat sin utkik bakom en staldörr, för att ila till polisbyrån, lät en man, ehuru sent på dygnet och sedan han nödgats genom bultningar väcka en af hästbytarne, som redan gått till sängs, sadla en häst åt sig och var i begrepp att på den derstädes inrättade ridbanan försöka kreaturet.

På den halfsofvande hästhandlarens anmärkning, att det väl hade varit vida bättre, om han väntat med handeln till solens uppgång, hade köparen svarat, att han nödvändigt under natten måste antråda en lång resa och derföre behöfde en utmärkt springare. Han tillade, att han icke såg på priset och han beledsagade detta yttrande med klangen af en välförsedd börs, hvilken mer än alla ord tycktes bidraga till att väcka hästbytare och göra honom riktigt munter.

Med lika mycken ifver, som han nyss visat motvilja, skyndade denne sig nu att väcka sina drängar, och inom en kort stund upplystes ridbanan af facklor, för att köparen skulle kunna besigtiga de framledda hästarna.

Köparen väntade helt lugnt. Ljuset från facklorna visade, att han var klädd i buffelkyller, bröststycke af polerad stål, röda benkläder och höga stöflar. En tung värja med gyllene knapp hängde vid hans sida och på hufvudet bar han en tysk hatt, hvares vida obehjädrade bord kastade en djup skugga öfver hans anletsdrag, ja, undanskymde dem nästan helt och hållet. Mannens hela hållning, gång och sätt förrådde krigaren.

Som vi se, så hade spionens berättelse varit fullständig noggram. Jean Mélancolique stod ett par steg ifrån honom, då skenet från de af drängarne framburna facklorna upplyste hans person. Hvad spionen såg, var säkerligen tillräckligt, för att kunna påstå, att den frammande var rätte mannen, ty han vände hastigt om, smög längs bygg-

naderna och skyndade mot midten af marknadsplatsen, för att derifrån kunna komma till civillöjtnantens kabinett, der vi hört honom försäkra sig nyss ha sett kapten La Chenaye i egen person på smutsfältet.

Om mannen i buffelkyllret, som icke kastat en enda blick åt det mörka hörnet, derifrån spionen gaf akt på honom, ändå hade varsnat hans dervaro — det är mer, än vi kunna uppgifva.

Emellertid blef, just i samma ögonblick, som spionen tog till benen, en vacker svart hingst framledd. Köparen svängde sig med en konstöfvad ryttares skicklighet upp i sadeln, smekte det sköna djuret och red i skritt utåt staketet, som skilde hästmarknaden från boskapsmarknaden.

Men då han kom framskridande till den öppna plats, som förenade Smutsfältet med marknads ståndrader, framträdde derifrån tvenne män, den ene i mörka kläder, högväxt och mager, den andre af medelmåttig längd, undersätsig och knubbig, klädd i militärisk dräkt och bärande, enligt den tidens sed, på bröstet den öfverstes vapen, vid hvars regimente han tjenade. Detta vapen var herr de Belagny's, åt hvilken konung Henrik IV hade anförtrott befälet öfver ett af de sex nyskapade regimentena.

Vid anblicken af de facklor, hvaraf ridbanan belystes, gjorde den förstnämnde af de ofvanbeskrifna männen en åtbörd af otålighet.

— Ännu alltid folk här — mumlade han.

— Ja, hvem kan hjälpa det, herre? — genmålde soldaten. — På Sankt Hermansmessan är aldrig folktomt,

— Då var det ju en olycksalig idé af mig att begifva mig just hit.

— Ni kunde ju icke annat för att få tala vid mig, eftersom jag stod på vakt vid Abbotsporten.

— Det är samnt.

— För öfrigt är det väl ingen här, som ger akt på oss. Den der kavaljeren derborta, som tumlar sin häst, har icke ens blifvit oss varse.

— Må så vara! Men jag tycker icke om ställen, der larmande hopar hvimla och jag skulle icke länge kunna härda ut här. För öfrigt väntar Alda på mig. Således, Hector, låt höra, om du riktigt förstod, hvad jag sade dig.

— Ni kan ju förhöra mig, herre — svarade soldaten. — I morgon, den fjortonde, kommer den, vi vänta, till staden.

— Godt!

— Han skall klockan tio i morgon inkomma genom Nya Porten.

— Ja, så är det.

— Jag skall redan klockan sju på morgonen vara vid Nya Porten. Jag blir aföst i morgon bittida klockan fem. Sergeanten, som kommanderar posterna vid Trätornet, är en bekant till mig, således är den saken lätt verkställd.

— Mycket bra!

— Jag utvisar för den unge mannen bostaden vid rue Hoqueton och ...

— Ja, men intet ord, som skulle kunna leda honom på den förmodan, att du känner mig!

— Bevars Gud!

— Jag sjelf skall vara vid Pré-aux-Clercs och derifrån observera, hvad som föregår på andra stranden.

Hector bugade sig stum.

Mannen i den mörka klädebonaden syntes besinna sig en stund och hans följeslagare, som icke vågade störa honom, vände hela sin uppmärksamhet åt hästhandlaren kund, som med en fulländad ryttares skicklighet lät den svarta hingsten genomgå den högre ridskolans alla konster och derigenom aftvingade så väl hästbytaren sjelf som hela hans personal det ena förundrans- och beundransropet efter det andra.

Dessa allt mer och mer högljudda bifallsyttringar lockade småningom flera nyfikna till stället, hvilkas hastigt tillväxande antal snart bildade liksom en lefvande häck längs utmed staketet.

Ryttaren hade nu i skridt närmast sig gruppen och hästhandlaren gick honom till mötes med hatten i hand.

— Den der hästen tycker ju nådig herrn om? ... Är det icke så? — sade han inställsamt. — Den är, som om den vore skapad för hans nåd ... Ett präktigt djur! ... Jag ansvarar för, att dess like icke finns på många mils afstånd. Nådig herrn skall säkert bli belåten.

— Ah, ja, det är både si och så — svarade kavaljeren. — Djuret är godt och skönt, men det har ock sina fel. Dess gång är ej riktigt regelmessig och det har för mycken eld för att ega någon ihärdighet. Emellertid skulle hästen väl kunna passa mig, om blott priset ej är för högt.

Vid första ljudet af denna sträfva, missljudande röst vände Hectors interlokutör sig hastigt om, sägande:

— Den der rösten! ... jag bedrar mig icke.

— Hvad menar ni, herre? — frågade soldaten, närmande sig honom.

— Vi måste söka få reda på denne mans namn — sade den tillfrågade mycket lifligt. — Här ligger kanske nyckeln till denna hemlighet, som jag så länge förgäfves har sträfvat att upp-daga.

Ännu hade icke Hector fått tid att svara, då hans och den magre herrns uppmärksamhet blef på annat håll upptagen.

Kavaljeren hade, tillika med hästhandlaren, just nu hunnit till motsatta ändan af banan, då en man af gigantisk växt och atletiska former uppträdde bland åskådarna. I drucket tillstånd, såsom det syntes, skrålade han med dumdrande stämman en gammal, från ligans tid härstammande krigssång, hvars välbekanta refräng för ett ögonblick öfverröstade det vilda larmet.

— Ur vägen! — ropade en sysslolös åskådare, i det han banade sig väg genom hopen. — Det är Petter Dödslagaren, en af underhofvets hjeltar.

Med ordet underhof betecknades, enligt hvad våra läsare torde hafva sig bekant, föreningspunkten för alla tiggare och spetsbofvar i Paris, som sammanslutit sig till en förmlig och väl organiserad korporation och stodo under stränga lagar,

dem de gifvit sig sjelfva, men hvilkas kodex naturligtvis var snörrätt stridande mot den borgerliga samhällslagen.

Petter Dödslagaren fortsatte sin väg, stapplande, brummande och sjungande.

Kavaljeren hade emellertid hållit in sin häst och stod ännu och pratade med hästhandlaren; dock tycktes han blott för syns skull bestrida dennes begäran af två hundra pistoler; ty efter mycket språkande, hit och dit, kastade han åt honom en tung penningbör, hvilken den andra under många bugningar upptog.

— Om jag blir nöjd med handeln, skall du återse mig, — sade köparen och gaf hästen sporrarna. Med två, tre satser hade det adla djuret mätt ridbanans hela längd och försvann nu i mörkret, som herrskade på andra ändan af densamma, så helt och hållet, att ingen kunde säga, om ryttaren vek af till höger eller venster.

Äfven hade Petter Dödslagarens sång plötsligen förstummats. Den lilla scenen hade så hastigt passerat, att Hector och hans dystre följeslagare knappast hunnit varseblifva densamma. Den sednare tycktes ännu alltjemt vara under inflytandet af en häftig sinnesrörelse.

— Gif rum för den höga rättvisan! — ropade plötsligt en dånande stämma. — Ingen må röra sig! Ingen får lemna platsen!

En hvar såg sig förvånad omkring. Vid facklornas sken märkte man ett led af bågskyttnar, som höllo vakt vid den ena af de allmänna ingångarna till Smutsfältet, just den, der bodraden började.

Underdomaren och Jean Mélancolique inträdde i kretsen.

— Gensd'armerna! — mumlade mängden bestört. — Hvem skall arresteras?

Och en hvar blickade misstroget på sina grannar.

Just nu slog klockan half tio.

Jean Mélancolique rusade lifligt in på ridbanan, fram till hästbytaren, som just höll på att räkna sina silfverpenningar med en min af högsta förnöjelse.

— Just nyss har en herre väckt er och af er tillhandlat sig en häst? — ropade Jean.

— Så förhåller det sig, — blef svaret.

— Hvar är den herrn? — frågade spionen.

— Den herrn! — upprepade hästhandlaren. —

Åh, han kan väl icke vara långt borta. Han betalade mig just nyss och så red han bort, åt den der sidan.

— Dunder och blix! — ropade Jean Mélancolique. — Så har han då kommit undan.

— Omöjligt! — svarade embetsmannen. — Hälften af mitt folk har besatt ingången och ingen får utan min tillåtelse komma hvarken ut eller in. Om du icke bedragit oss, så kan den vi söka icke undkomma. Tio man skola, tillika med dig, genomleta alla husen och stallen här; jag stannar utanföre och vaktar ingången. Framåt, bågskyttnar! Tagen facklor och gören er pligt!

Några man skiljde sig då från eskorten, togo

blossen ur händerna på hästbytarens drängar och begåfvo sig, tillika med Jean Mélancolique, till den anbefalda husvisitationen.

Med öppen mun stodo de sysslolösa åskådarne, gapande och undrande öfver denna tilldragelse.

Smutsfältet bildade, i hela dess utsträckning, formen af en lång parallelogram. En af dess smala sidor var skiljd från bodraden förmedelst en hög pallisad; på de öfriga trenne sidorna var fältet, såsom redan är nämnt, omgifvet af tätt intill hvarandra stående byggnader, och de båda utgångarna, hvarom vi talat, ledde endast till det med bodar och stånd fullsatta messfältet, den ena från kreatursmarknaden, den andra från ridbanan.

Från hvarje af dessa båda portar eller ingångar mynnade en trång gränd, hvilka båda lupo utomkring byggnaderna, den ena till höger, den andra till venster, och vidare genom två stora portar ut i det fria, för att lemna erforderligt rum åt kreaturen, som fördes in och ut af både säljare och köpare.

Dessa båda utgångar höllos tillstängda af bågskyttnar och sålunda var det enligt underdomarens påstående omöjligt, att ryttaren hade kunnat undkomma.

Facklornas antal hade fördubblats och när bågskyttnarne hade från alla byggnaderna kört ut dem, som vistades derinne, så var det väl intet tvifvel underkastadt, att ju efterspaningen skulle lyckas.

Plötsligt syntes, vid ingången till boskapsmarknaden, en ryttare, som helt lugnt och makligt red ut från ridbanan. Fackelskenet föll klart på hans snöhvita häst och hans präktiga kläder.

Bågskyttnarne, som han red förbi, gjorde en hastig rörelse men helsade vördnadsfullt.

— Grefve de Bernac — hette det.

Ja, det var han; alldeles sådan som vi flera gånger förut sett honom uppträda.

— Guds död! ... Herr underdomare! — ropade han till denne tjensteman. — Om ni finner ett nöje i att illuminera Smutsfältet, så kunde ni väl äfven sträcka edra omsorger till den fördömda gränden der, vid Saint-Germainporten. Jag hade icke då ridit vilse och hade ej behöft att under en half timmas tid promenera omkring på det här intressanta fältet, som i sanning gör skäl för namnet.

— Har ni ridit vilse, herr grefve? — frågade underdomaren förvånad.

— Ja, visst har jag det och det genom ert förvällande. — Föreställ er: på gatan Saint André skildes jag vid herr d'Aumont, som — jag vet icke i hvad för en kriminalangelägenhet — skulle till Bucyporten. Jag, åter, ämnade titta in i Jonas' spelhus, som ligger just vid den der lilla gränden. Mitt hufvud var en smula tankfullt ... jag red förbi huset utan att märka det, då jag i hast besinnar mig och står der i becksvarta mörkret. Min häst vadar i smutsen ända upp på benen — med ett ord — jag hade råkat in på sjelfva boskapsmarknaden och skulle ännu i denna stund

irra omkring der, om icke det der beskedliga folket kommit på den idén att spatsera omkring med facklor i händerna.

Underdomaren var så förvånad öfver den unge förnäme ädlingens uppträdande, hvars namn och familj hela staden kände och hvars nära förestående förening med polis-öfverdomarens dotter nu mera var långt ifrån någon hemlighet, att han stod der stum och stirrade med stela blickar åt det håll, hvarifrån, enligt hans förmenande, den beryktade stråtröfwaren borde hafva kommit, i stället för den elegante kavaljeren. Knappt förmådde han stamma några ord till svar och undskyllan på grefvens skämtsamma förebräelser.

— Men hvad tusan gör ni här vid den här timman? — frågade grefven och lät nu i största lugn historien om den försökta och misslyckade arresteringen af kapten La Chenaye, den beryktade rövvaranförelaren, sig föredragas.

— Och honom söker ni? — ropade han ändtligen. — Nå då var det bestämdt han, som nyss i mörkret red mig förbi.

— La Chenaye? ... Förbi herr grefven?

— Nå ja, ... jag kan visst icke ansvara för, att det var han; allt, hvad jag vet, är, att en ryttare red med lösa tyglar i sådan brådska förbi mig, att han så när kastat mig ur sadeln.

— Och hvartåt red han?

— Ditåt! ... till de sista boskapsbodarne.

— Tusen tack för denna underrättelse, herr grefve! Jag skall genast låta genomleta messfältet åt den sidan.

— Gör det, min värde vän. Ack! ... det var samnt ... Ännu en fråga! Hvar kan väl herr prefekten i denna stund uppehålla sig?

— Han måste väl vara hos Jonas, herr grefve.

— Sää? ... Nå det passar förträffligt. Jag ämnar mig också dit. — Dock, jag besvär er ännu en gång, drag försorg om en bättre upplysning vid den fördömda fåmarknaden, så att man icke en gång till måtte råka in på densamma, då kärlekstankar förvirra ens hjerna. — Farväl, min bäste herr underdomare.

— Aldraödmjukaste tjenare, herr grefve.

Den lättsinnige sprätten manade nu på sin häst, strök behagsjukt sina fina mustacher och red långs utmed staketet, som ledde till bodraderna.

Alltifrån grefvens uppträdande hade de båda männen, till hvilkas samtal vi förut hafva lyssnat, ej ett enda ögonblick lemnat honom ur sigte. Synnerligast tyktes den svartklädda mannens ögon såsom dolkstygn borra sig in i honom. Då han nu kom ridande förbi dem, fattade den mörke Hectors arm för att draga honom undan och undvika ett möte med ryttaren.

Men det var för sent. Grefven hade redan varseblifvit dem båda. Hastigt stannande sin häst och läggande handen på hatten, helsade han med en djup bugning och yttrade i den aldramildaste ton:

— Huru, herr d'Helmont, ni flyr min närvaro!

— Ingalunda, herr grefve; jag endast gick ur vägen.

— Det vore dock egentligen jag, som borde lemna plats för er; ni min dyre, olycklige faders äldste och bäste vän! — Jag blott förvånas öfver att finna er här på marknaden, ni, den visaste bland de visa, den allvarligste bland våra vetenskapsmän.

— Deröfver kan ingen vara mer förvånad än jag sjelf, min herre.

— Förlåt mig emellertid ... jag stör kanhända på ett obeskedligt sätt edra viktiga sysselsättningar. Ursäkta mig i så fall; derom anhåller jag ännu en gång; och tillåt mig endast säga er farväl.

— Farväl grefve — svarade d'Helmont torrt.

Grefven bugade sig nu för andra gången, ännu djupare än den första och försvann i starkaste traf på gatan utmed boskapsmarknaden.

— O! ... ropade halfhögt den så mycket hedrade till sin följeslagare. — O, Hector! ... har du hört? ... La Chenaye var här, inför våra ögon.

— Ja, — svarade soldaten, — jag förlorade icke ett ord. Ändtligen, mästare, äro vi nära målet. Han kan ej undkomma; bågskyttnarne taga honom i nästa ögonblick.

— Bågskyttnarne taga ingen, — genmålde den andre med allvarlig röst. — La Chenaye kommer nog undan.

— Ni tror det?

— Jag är säker derpå. Denna ogenomträngliga hemlighet är det *mig* allena förbehållet att uppdaga. — Jag är ett Guds redskap. Mig tillkommer det att straffa de onda och belöna de goda. — Kom, Hector! vi hafva här ingenting mer att göra. Vänd åter till din post och framför allt — var trogen! — Jag går att rådgöra med Alda. Ännu kvarstod soldaten orörlig.

— Tviflar ni på er tjenare, mästare? — frågade han med bruten röst.

— Nej, — svarade d'Helmont efter ett ögonblicks tystnad. — Nej, jag tviflar icke på dig. Du är ju i besittning, af min halfva hemlighet. Tänk i morgon på, hvad jag sagt dig, och var i rättan tid vid porten.

— Jag skall vara der, — försäkrade Hector. — Den, som kommer dit, skall finna mig på min post.

— Och på aftonen, — bifogade d'Helmont, — finner du mig under murarne af hôtel Soissons. Hector spratt till.

— O, mästare! — ropade han med fasa, — ni ämnar således åter besöka detta fördömda hus? — Jag måste.

Forts.